wannemb poig, peat, kui minna olle uinunu, sugguwõssa pâ nink wannemb ollema nink kiki selle ommatsid armun ja ütteussen wallitsema nink koon hoitma; teije peate ühhendetus jâma kui ütstõist armastaja welle nink sõssara, peate eggaütte hädda ajal tõine tõist toetama nink awwitama. Teije kik, minno armsa latse, peate omma wannembat welle armastama nink temma sõnna kuulma; sest minna ussu nink loda, et temma henda teije wasta kui üts ussutaw welli, heldemelelik awwitaja nink essalik sõbber saap piddama. Kule, Jakob, mul om rõõm nink mele hâ sinno ellokâugist nink õnnista sinno; sest sinna armastat nink pelgat Jummalat nink kâût temma tede pâal. Sinna ollet omme wannambille iks armo nink sõnnakuulmist nâûtnu, ollet ussutaw nink heldemelelinne abbikaas nink essa nink mõistlik, holelik tallo-perremees; koggodus om nüüd jo kümme ajastaiga sinno kätte kohto-ammetit usknu nink minna olle rõmoga sinno õigussetegge-mist tâhhele pandnu nink sinno püüdmist, litsotuid awwitada. Latse kuliwa essa Abrami sõnnu waiklikkult nink aupakja kombega; ent Jakobi silmist josiwa pissara põski mõda alla; temma naine, kel wâikenne ajastajalinne poig Abram kâe pool olli, sais waiklikkult ikken omma mehhe olla nõal; temma kolm poiga nink kats tüttart olliwa essa nink emma ümbre kokkotûknu nink neid ümbre-wõtnu. Sis üttel Jo-

sep, se tõine poig: ja, essa Abram! meije tahhame omma welle Jakobit kui omma pââd nink wannembat armun nink sõnnakuulmissen auwustada, kui Jummal sinno meije seast om ârra-wõtnu nink temma peâp meije sean sinno assemele astma. Ent Jakob lammes essa ette põlwile mahha nink üttel: õnnista minno, essa Abram, et mulle jõudo nink kindmat meelt saas, omma elloaig Jummala kâske nink sinno oppusse perra tetta. Ent Abram pand omma kâe omma poja Jakobi pâ pâle nink üttel: Issand õnnistago sinno nink olgo sulle armolik!

Pâle se kâând henda Abram omme laste pole nink üttel: kuis jõwwa minna Jummalat kûl tennata nink kitta kige se heldusse nink hallestusse eest, mes temma mulle om nâûtnu; temma om minnule hâ terwusse man kõrge wannausse igga nâtta andnu; Temma om minno omman peljun nink armun piddanu, om minno hoolt nink kâetõõd õnnistanu nink minno wannausse wimatse pâiwini minno laste nink laste-latsi armastussega õtse kui ümbrepiirnu; temma annap mulle sedda õnne, se lotussega koddo minna, et minno latse armun, ütteussen nink Jummala-peljun sawa ellama nink sâratselle ello-kâûgile ka minno laste-latsi sawa kaswatama. Armsa, armsa latse, ârge heljuge ussutawussen mitte, enge jâge sesissen kindmas! Ârge laske henda mitte hukkutada, kui ne pettetu nink ârrasõggendetu, ke omme

Tarto- ja WÃƒÂurroma Kalender 1842, lk. 18